

ZINNEN

BART JANSSEN

ZINNEN

MER. Books
PoëzieCentrum

ELEMENTALEN 1 AUTODAFE 2 LAMENTO 3 PSELLISME
4 MONOTONIE 5 MUTISME **AURORA** 6 OPDONKERING
7 ACCENT 8 DIAFAAN 9 RADIUS **LOOPTIJD** *Instroom/
Uitstroom* 10 SUBSTRAAT *Sluipweg* 11 DIRECTIEF *Blikveld*
12 DEBIET *Neergang* 13 ACCELERING *Peil* 14 FINALITEIT
Terugblik 15 STAGNATIE *Vastheid* 16 ACTIERADIUS *Speling*
17 CONVERSIE *Uitloop* **HET UUR BLAUW** 18 1 19 2 20 3
21 4 22 5 23 6 24 7 25 8 26 9 27 10 28 11
29 12 30 13 31 14 32 15 **AANRAKINGEN** **Dactyloscopie**
33 1 34 2 35 3 36 4 37 5 **SENZA SORDINO** 38 OP
SAX 39 PARTITUUR 40 VIVALDI 41 BLUES 42 RECITAL
43 SERENADE 44 LA VOZ DE BEETHOVEN *Con sordino*
45 OPERA **STAGING SILENCE** 46 STAGING SILENCE
47 BRANDSCHILDERING 48 FANTOOMPIJN PUT 49 1
50 2 51 FRACTUUR ABSUMO 52 BAKEN 53 SPLENDID
ISOLATION *Insulaire glans* 54 CONSERVATIE *Bewarend beslag*
55 IDENTITEIT *Afspiegelingen* 56 BROEISEL *Genese*
NARRATIEF **Texturen** 57 PARABEL 58 PRETEXT 59 PLOT
60 TENDENS 61 ANNOTATIES **HERMETISCH** 62

Pookt mijn tong me in het versmoren,
sprokkelt zij de sintels uit de vlam,

dringt zij de blakering een einder op,
schroeit haar schade met vervulling dicht,

bindt de as haar

aan mijn woord.

2

Lucht mijn mond me met de neergang,
blaast hij de stem de stilstand in,

sluit hij de toon in een zucht,
trapt de klank zijn klacht op de adem,

wekt de snik hem

uit mijn zeg.

3

Maalt mijn gebit me door de barst,
zet het de kracht in de gaping vast,

haalt het een drang uit de verbrokkeling,
stoot zijn voortgang binnen het plat,

breekt de grond het

op mijn zin.

Duwt mijn strot me door de waas,
schuift zij het gewicht uit de glans,

zet zij een demper in het zicht,
lost de straal onder haar grip,

rekt de schaduw haar

tot mijn roep.

Stijgen mijn lippen me tot het zwijgen,
rillen zij de stilte in de kring,

putten zij uit het verval een bedding,
stroomt hun inleg door het oppervlak weg,

ontgaat de monding hen

met mijn spraak.

Uit onbedaarlijke klaarte weet
een blik hen op te halen

als een domper die ijlings stijgt
tot aan het oppervlak

en met een vertroebeling
het ingehaalde duister port

tot een uitgelaten knik.

Onder de schotsen van het licht

schuwen lijnen begin op eind,
schuurt van hun nadruk

de verbeterheid en verdiept
de gang die hen afkeert van het pad

dat in hun klaarblijkelijkheid past.

In hun ijzelende oog vlucht de plek,

stokt de tijd, wijkt het waar het rest,
rest het waar het wijkt, doorschijnt

het elk spoor dat in hun herinnering
was vermist en spreidt over wat verglijdt

de krimp van hun aanwezigheid.